

บทนำ

ขณะที่โลกค่อยๆ พินาศลง เขาเพียงแค่เฝ้ามองอยู่เฉยๆ เท่านั้น

เปลวไฟสีแดงลามเลีย เกิดเป็นเส้นขอบฟ้าสว่างใโรอย่างน่าพรันพรียง นี่คือนกปาวสานของทุกสรรพสิ่ง

'สงครามสุริยัน' อันแสนโหดร้ายได้อุบัติขึ้นมาในยุคที่เขาปกครอง ในภายหลังโลกที่ล่มสลายไปแล้วจะมีการเรียกเทพที่เคยเป็น 'สุริยัน' ด้วยสมญานาม แต่ก็น่าประหลาดนักที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้ว่าร่างซึ่งแหลกสลายไปนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป

'สุริยันแห่งปฐพี' ซึ่งปกครองโลกยุคแรกถูกเหล่าภูตที่จู่ๆ ผุดขึ้นจากผืนดินซึ่งอาละวาดค้ำคั่งรุมทั้งกินจนสิ้นไป

'สุริยันแห่งวายุ' ที่ปกครองโลกยุคที่สองก็ถูกลมพายุใหญ่พัดฉีกร่างทิ้ง

และตอนนี้ในโลกยุคที่สามที่เขาปกครองอยู่ เขาซึ่งสามารถควบคุมกระแสน้ำ พายุฝนฟ้าคะนองที่รุนแรงได้หรือก็คือ 'สุริยัน

10 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 3

แห่งพิรุณ' นั้น เขากำลังอยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิตที่จะต้องถูกล้มด้วยฝนอัคคีที่ถาโถมลงมาอย่างไม่อาจหยุดยั้งได้

โลกซึ่งต้นโพพั่นไหวตามแรงลมดูสยรวราวกับดอกไม้เบ่งบานบนภูเขาร่มรื่นมีนกน้อยขนสีเขียวหยกโฉบบิน มันเป็นสิ่งที่เขารักใคร่เอ็นดูยิ่งกว่าใคร จนกระทั่งเมื่อวานนี้เขาก็ยังเฝ้ามองชนที่เขาปกครองอยู่ซึ่งกำลังร้องเพลงไปพลางม้วนด้ายทอดผ้าอยู่เลย แล้วทำไมถึงได้กลายเป็นเช่นนี้ไปได้

ความทรงจำที่มีขาดห้วงลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย สลายตามองเห็นเพียงเงาของเสื้อจ้าวรสีเงินที่ผ่านไปพร้อมกับรู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่ลำคอของตนซึ่งจมดิ่งอยู่ในความมืดเป็นอย่างสุดท้าย รู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าโลกยุคที่สี่ซึ่งปกครองโดยชาลชีวิตลิวเคอ พี่สาวของเขาก็ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

แถมในตอนนั้นภูเขามืดที่มีถ้ำหินย้อยซึ่งเขาหลับอยู่ก็ถูกผู้คนในยุคนี้เรียกขานว่าเป็น 'วังของจอมมาร' ไปเสียอีก ซึ่งนั่นหมายความว่าเขาถูกเรียกว่าเป็นจอมมารไปแล้วนั่นเอง

เรื่องทีรูปร่างของตนผิดแปลกไปจากคนอื่นนั้นเขารู้ดี เขาจึงได้ยอมรับไปอย่างเสียไม่ได้และคอยช่วยเหลือสิ่งมีชีวิตน้อยๆ ทั้งหลายซึ่งกลุ่มนอกรีตนำมาเช่นสังเวทในพิธีน่าสงสัย โดยนำพวกมันมาอยู่ในอาณัติคุ้มครองของตัวเอง แต่กระนั้นเขาก็โหยหาไออุ่นของมนุษย์เสียเหลือเกิน

หากปลอมแปลงร่างกาย เขาจะสามารถไปพูดคุยกับคนอื่นได้ก็จริง แต่มันก็เป็นเพียงการหลอกลวงเท่านั้น และนอกจากจุดหมายที่เขียนทิ้งเอาไว้เพื่อบอกสภาพในปัจจุบันอย่างง่าย ๆ เขาก็ไม่ได้ติดต่อกับพี่สาวอีกเลย แม้แต่ข่าวคราวของมิตรสหายก็ไม่มีให้ได้ยินจนเขาค่อยๆ เริ่มคุ้นชินกับความโดดเดี่ยว และการอยู่ตาม

ลำพังกลายเป็นเรื่องปกติไป

ความมุ่งหวังที่อยากให้ใครสักคนมาอยู่เคียงข้างค่อยๆ
เลือนจาง แต่ว่า...

"จอมมาร เตรียมตัวตายซะ!"

ประกายแสงสีน้ำผึ้งซึ่งลอยเข้ามาหาพร้อมกับคำพูดนั้นทำให้
โลกของเขาเปลี่ยนแปลงไป

มือที่แสนอ่อนโยน

"ขึ้นมาเดินทางไกล?"

ใกล้ช่วงที่ร้อนที่สุดของฤดูแล้งแล้ว เหล่าแกะที่ผลัดขนเป็นขนสำหรับฤดูร้อนซึ่งบางลงแล้วต่างก็นอนกลิ้งไปมาหาที่หลบแดดอยู่ตามที่ต่างๆ ของสวน ทว่ามองดูให้ดีแล้วก็เหมือนจะเห็นมนุษย์ปะปนอยู่บ้างพอสมควร

วันนี้จอมมารผู้ต้องหาอาหารประจำบ้านคลาทรว่าหรือก็คือ ทลาล็อกยังคงปล่อยผมยาวดำขลับและสวมชุดสีดำสนิทโดยไม่ยอมแพ้ต่ออากาศร้อนอบอ้าว เขานั่งเย็บผ้าด้วยท่าทางร่าเริงแข็งแรงตีเคียงคอกวนคำถามอย่างสงสัยกับแคลร์ เจ้าหญิงประจำอาณาจักรอิลมาเรียเล็กและดำรงตำแหน่งหัวหน้าอัศวินซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

"เห็นว่ามีทะเลสาบสวยๆ อยู่ห่างจากเมืองหลวงไปหน่อย เจ้ากับอัลเบิร์ตแล้วก็เข้า พวกเราไปด้วยกันสามคนมั๊ย"

เรื่องที่หัวหน้าและรองหัวหน้าแห่งแกรนมิลิเซีย ทัทหลวงประจำอาณาจักรซึ่งมีหน้าที่คอยขับไล่และปราบปีศาจแอบให้

16 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 3

จอมมารมาอาศัยอยู่อย่างหน้าตาเฉย (แถมยังเป็นในบ้านของคนที่เป็นรองหัวหน้าอีกต่างหาก) เป็นความลับของสามคนนี่เท่านั้น

ช่วยคิดเพื่อให้เราได้พักผ่อนโดยไม่ต้องคอยระวังคนรอบข้างให้หรือนี่

ทลาล็อกมองอีกฝ่ายซึ่งมีผมสีน้ำผึ้งรวบขึ้นสูงด้วยโบสีขาวยาวและดวงตาสีม่วงเข้มอันเป็นสัญลักษณ์ของเชื้อพระวงศ์พลางรู้สึกอึดใจขึ้นมาจนพริ้มดวงตาซึ่งปลอมเป็นสีน้ำตาลแดงของตน

"ฟังดูท่าทางน่าสนุกดีไม่เลวนะ เอ้า เคลเอนเซีย เจ้าจอมแมมไปด้วยดินกับหญ้าอีกแล้ว"

เห็นแล้วก็อดหลุดยิ้มออกมาไม่ได้ จู๋ๆ เด็กสาวที่วิ่งมาหาหลังจากพบว่าเขาอยู่ที่ชานบ้านก็ล้มคะมำหน้าคว่ำลงอย่างแรง ถลาจนหัวไปโขกกับแกะที่นอนพักอยู่และถูกถีบออกมา จริงอยู่ว่าเขาถูกเข้าไปช่วยไม่ได้เพราะมีสิ่งที่ยึดติดด้วยส่วนหนึ่ง แต่แม้จะลุดไปก็คงเข้าไปช่วยการหกล้มสิ้นไหลเป็นจิ้งหระอย่างรวดเร็วนั้นไม่ทันแน่

อนึ่ง เสื้อผ้ากองโตที่เขากำลังเย็บซ่อมอยู่นั้น ทั้งหมดเป็นของลูกหน่วยอัศวินซึ่งอาศัยอยู่ที่นี้...บ้านของอัลเบิร์ตซึ่งเป็นรองหัวหน้าของแคลร์นั่นเอง หลังจากเย็บเสื้อที่ขาดเพราะการฝึกฝนเข้มงวดมานานวันเสร็จ เขาก็หยุดมือ กัดด้ายให้ขาด และปักเข็มคืนกลับไปให้มอแนปักเข็ม

ทันใดนั้นผืนผ้าสีเขียวเข้มที่วางอยู่บนตักก็ขยับยุกยิกขึ้นมา

"ทลาล็อก นั่นอะไรนะ"

"อ้อ ไทเซทึ่ อีต้อตรีเปล่า"

พอเขายกผ้าย้ายออกไปก็มีสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ขนฟูสีเหลืองวิ่งพรวดออกมาทันที ดูเหมือนพวกมันบางส่วนจะเพิ่งนอนกลางวันบนตักของทลาล็อก บ้างก็กลิ้งไปมา บ้างก็ใช้จะงอยปากที่ยังไม่แข็งแรงตี

จิกหยอกล้อกันและกัน ซึ่งจำนวนนั้นมีไม่น้อยเลย

"ลูกเจี๊ยบฟักแล้วหรือ จะว่าไปแล้วที่นี้ก็มิใช่ที่อยู่ด้วยนี่นะ"

"เมื่อเข้าฟักออกมาทีเดียวหมดเลยนะ ข้าเห็นว่าที่นี่มีแมง
เยอะ ถ้าโดนทำร้ายคงจะแย่ เลยเอามาวางไว้บนตักแบบนี้"

"เจ้ายังคงคอยดูแลลูกเล็กเด็กอ่อนของอะไรสักอย่างเหมือนเดิม
ไม่เคยเปลี่ยนเลยนะ...แล้วไม่โดนอัลเบิร์ตโมโหเอาอีก"

"ที่จริงข้าเพิ่งจะเก็บลูกแมงถูกทิ้งมาประมาณยี่สิบตัว แล้ว
ก็โดนดุเอาเสียยกใหญ่ เลยยังไม่ได้บอกอะไร แต่คราวนี้เป็นพวก
ที่เกิดขึ้นมาในบ้านนี่เองอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอัลเบิร์ตไม่น่าจะ..."

"ทลาล็อก!!"

ในตอนที่ยี่สิบหกคนอันแสนสงบสุขของทั้งสองดำเนินไปถึง
ตรงนั้น เสียงตะโกนด้วยความโกรธก็ดังลั่นแทรกขึ้นมา

ชายลูกครึ่งสีบสายเลือดมาจากชาวอัลทีกัน ชนเผ่าพื้นเมือง
ที่เคยอยู่ในอิลมาเรียเล็กน้อยมาก่อน เขาจึงมีผมสีดำและผิวคล้ำเข้ม
ดวงตาสีเขียวหยกอันเป็นเอกลักษณ์พิเศษของ 'สังหารเทพ' ผู้สามารถ
ต่อกรกับเหล่าทวยเทพได้แม้จะเป็นมนุษย์นั้นแฝงด้วยความโมโห
โกรธอย่างเห็นได้ชัดเจน

รองหัวหน้าอัลเบิร์ต คลาทร่าว่ากระแทกเท้าเดินเข้ามาหา
จากนั้นยื่นชุดทหารของตนไปตรงหน้าทลาล็อกอย่างแรง

"ต้องให้ข้าออกก็ครั้งท่านถึงจะเข้าใจสักทีว่าเลิกปักกลาย
ประหลาดๆ ลงบนชุดข้าได้แล้ว!"

เมื่อไล่สายตามองไปตามนิ้วที่สั่นเทิ้มด้วยความโมโหก็พบว่า
บริเวณข้อศอกของชุดเครื่องแบบสีเขียวเข้มมีลายดอกไม้สีชมพู
หวานแหวนปักอยู่

ทลาล็อกเห็นแล้วก็ยิ้มแบ่นแผ่นดินตอบกลับไป

"อ้อ พอดีฝ่ามันบางลงไปมากเลยปักเสริมเอาไว้นะ นารักดี ไซ้มัยละ"

"นารักน่าเรื่อกะไรกัน! ข้าอาจจะผิดเองหรือขณะที่ไม่ทัน ลังเกตจนใส่ไปผิดทั้งๆ แบบนี้ แล้วก็เลยขายชู้หน้าหมด ท่านเข้าใจ ความอับอายตอนเหลือบไปเห็นลูกน้องทุกคนยิ้มกันขึ้นมาเรื่อยๆ นั่น ของข้าบ้างมัย! เจอแบบนี้เข้าไปสู่โดนล้อเลียนดูถูกเสียยิ่งจะดี ซะกว่า"

"เอาน่า ใจเย็นๆ เถอะ เอ้า นี่ลูกเจี๊ยะบ มีเยอะเลยนะ ทำให้ ใจสงบดี"

"เพิ่งเกิดเมื่อเข้านี้รี นารักดีเหมือน...ไม่สิ ข้าไม่ได้พูดอะไร ทั้งนั้น เฮ้ย หยุคนะ อย่าพยายามเอามาวางบนหัวข้า! ขออภัย หัวหน้า ท่านก็อยู่ที่นี้ด้วยเหมือนกันหรือขอรับ"

อัลเบิร์ตที่ขมวดคิ้วจนปลายยกขึ้นสูงพยายามดันมือทลาล็อก ให้ออกห่าง ดูเหมือนว่าเขาจะเพิ่งสังเกตเห็นแคลร์ที่หลบอยู่ในเงา ด้านหลังนี้เอง เมื่อเขาขยับตัวตั้งท่าตามระเบียบพลางเอ่ยว่า "ขออภัย ที่ทำตัวเสียมารยาท" แคลร์ก็เพียงแค่นั่งเราะน้อยๆ

"อีกแล้ว ข้าบอกว่าไม่ต้องมากพิธีนักก็ได้ไงละ อัลเบิร์ต เมื่ออีก พวกเราเพิ่งจะคุยเรื่องที่มาเดินทางไกลกันอยู่เลย ถึงตอนนี้จะงาน ยุ่งจนปลีกตัวได้ยากก็เถอะ พออะไรๆ เริ่มจะลงตัวแล้ว พวกเรา หยุคนันส์กันวัน ทำข้าวกล่องไปกินด้วยกันสามคนมัย"

"สามคน หมายถึงท่านกับข้า แล้วก็เขา?"

"ใช่แล้ว! แต่ถึงอย่างนั้นข้าคงต้องที่มาไปกับเจ้าเหมือนปกติ นั้นแหละนะ อ๊ะ แต่ทลาล็อกที่มาเป็นรีเปลา ถ้าไม่เป็นละก็ ถึงข้า จะมีมืออ่าแยะยังไงก็น่าจะพยายามชี้แจงเองไหว ส่วนทลาล็อกก็ที่มาไป กับเจ้าก็ได้"

"ถึงตายก็ไม่เอาขอรับ"

อัลเบิร์ตปฏิบัติเสน่ห์ขอเสนอกของแคลร์ด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ ทำให้คิ้วบางสีน้ำตาลห้อยตกลงอย่างห่อเหี่ยวในทันที

"...นั่นสินะ ข้าขอโทษ ช่วงนี้มีเรื่องความเสียหายจากปีศาจ แจ้งเข้ามาอย่างต่อเนื่องจนออกจะยุ่งขนาดนี้ ข้ายังจะมาชวนไปเที่ยวอีก ข้านี้ช่างขาดความรับผิดชอบในฐานะหัวหน้าอัศวินจริง ๆ"

ใช่แล้ว ในตอนนี้ทัพหลวงงานยุ่งขึ้นมากเลยทีเดียว เหตุผลก็คือปีศาจมีจำนวนเพิ่มขึ้นในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา จากที่แต่เดิมจะออกมาแค่บริเวณภูเขาหรือที่ห่างไกลชุมชน ลู่ๆ ก็เริ่มมีการเคลื่อนไหวออกอาละวาดมากขึ้นตามถนนและเมืองต่างๆ จนกระทั่งมาถึงบริเวณใกล้เมืองหลวง งานของหัวหน้าอัศวินที่ยุ่งมากอยู่แล้ว จึงยิ่งวุ่นวายเข้าไปใหญ่ แคลร์เองก็เริ่มอ่อนล้าขึ้นมาบ้างแล้วเช่นกัน

"อะ ไม่ใช่เรื่องนั้นขอรับ..." เมื่อเห็นเธอซีบไปต่อหน้า อัลเบิร์ตก็รีบโบกมือไปมา สอดสายสายตาไปทั่วอย่างลนลาน "เกี่ยวกับการขี่ม้าเดินทางไกลนั้นข้าเองก็เห็นด้วย การพักผ่อนเปลี่ยนบรรยากาศเองก็สำคัญเช่นกัน ถึงตอนนี้จะยังไม่ว่าง...แต่หลังจากนี้ค่อยไปด้วยกันสามคนก็ได้ ทลาล็อก ท่านล่ะว่าไง"

เมื่อเห็นเขาค่อยๆ พุดอ้อมอ้อมออกมา ทลาล็อกก็เบิกตากว้าง
น่าแปลกจริง

ทั้งที่อัลเบิร์ตออกจะเกลียดทลาล็อกถึงขั้นไม่ยอมเข้ามาใกล้เกินกว่าระยะห้าก้าวเลยแท้ๆ แต่ช่วงหลังมานี้ดูจะรอมชอมขึ้น ท่าทางระวางที่เคยมีมาจนถึงก่อนหน้านี้ก็ดูจะน้อยลงไปพอสมควร

แล้วหลังจากเรื่องวุ่นวายก่อนหน้านี้...คดีที่เพื่อนสนิทของทลาล็อกก่อขึ้นมานั้น ต่างฝ่ายต่างก็ลดอาการเกร็งมากพิชิตต่อกันและกันลงไปกว่าแต่ก่อน แคลร์ก็เริ่มพุดคุยทักทายด้วยคำพูดที่เป็นกันเอง

ขึ้นกับอัลเบิร์ต และอัลเบิร์ตเองก็เริ่มลงทำยาว่า 'ขอรับ' ต่อหน้าแคลร์
น้อยลงด้วย หรือจะเรียกได้ว่าทั้งคู่ใกล้ชิดกันมากขึ้นก็เป็นได้

การที่แคลร์มีพวกพ้องที่สามารถอยู่ด้วยโดยไม่ต้องคิดมาก
สำหรับทลาล็อกแล้วก็เป็นเรื่องที่น่ายินดี แต่เมื่อเห็นว่าทั้งสองสนิท
กันมากขึ้น และยิ้มแย้มให้กันและกัน ในอกก็รู้สึกขุ่นมัวขึ้นมา
อย่างบอกไม่ถูก

อะไรกัน

ทลาล็อกค่อยๆ หยิบพวกลูกเจี๊ยบที่เริ่มขดตัวหลับบนพื้นดิน
กลับมาไว้บนตักตามเดิมพลงเอียงคอสงสัย

ช่วงนี้รู้สึกว่าคุณรู้สึกขุ่นมัวจะเกิดขึ้นบ่อยเหลือเกิน เป็น
ความเจ็บปวดรวดร้าวนิดๆ และออกจะหวนละมุนหน่อยๆ พาให้
รู้สึกเครียดซึ่งขึ้นมา แม้จะเป็นเขาที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานกว่า
มนุษย์หลายเท่าก็ถือว่าเป็นความรู้สึกที่น่าแปลกประหลาดอยู่ไม่น้อย
เลย

เขารู้สึกรักและเอ็นดูเธอ เป็นความรักที่แตกต่างออกไปจาก
ความรู้สึกที่มีต่อผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนมคนอื่น

อาจเป็นเพราะไม่อยากจะมอบให้ก็เป็นได้

เบื้องหน้านั้นทั้งสองยังคงพูดคุยอย่างสนุกสนาน

ลำคอเกิดแห้งผากขึ้นมาจนทลาล็อกกำหมัดแน่น

เขารักเธอ อยากจะอยู่เคียงข้าง อยากจะได้มาครอบครอง
ให้ได้ ไม่ว่าจะต้องทำยังไงก็ตาม อยากจะฉีกกระชากฆ่าแหล่กัด
ทิ้งกิน ดูकिनเลือดเนื้อจนสิ้นไม่ให้เหลือแม้แต่เพียงหยดหรือเส้นผม
เดียว

!?

จู่ๆ ทลาล็อกก็ตาลายอย่างหนักจนต้องปิดตาลงและขมวดคิ้ว

เข้าด้วยกัน

"ทลาล็อก?"

แคลร์มองมาด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย อัลเบิร์ตเองก็มีที่ท่า
สงสัยด้วยเช่นกัน

"ไม่เป็นไร ไม่มีอะไรหรอก"

ทลาล็อกตอบกลับไปด้วยท่าทางดั่งเช่นปกติก่อนลอบถอนหายใจ
ออกมา

เรื่องแปลกในช่วงนี้คือเขาเริ่มรู้สึกตาลายและปวดหัวบ่อยครั้ง
และก่อนหน้าที่จะมีอาการเหล่านั้นรวมถึงตอนนี้เองก็ด้วย เขารู้สึก
เหมือนตัวเองกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ ทว่าไม่ว่าจะทำยังไงก็นึก
ไม่ออกเอาเสียเลย

เขากลุ่มใจเรื่องนี้มาตั้งแต่เมื่อไรกันนะ แม้จะนึกช่วงเวลา
แน่นอนไม่ออก แต่รู้สึกว่าจะเป็นช่วงหลังจากได้พบสหายเก่าใน
ลักษณะที่ไม่นึกฝันเอาไว้เป็นต้นมา แต่จะบอกว่ามันเป็นสาเหตุก็ดู
เหมือนจะไม่ใช่เสียทีเดียว

และยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่แปลกไป...

"...ไม่มีอะไร"

"เธอ อย่างนั้นก็แล้วไป"

แคลร์ยังคงมองทลาล็อกด้วยสีหน้ากังวล แต่เมื่ออัลเบิร์ตทัก
เบาๆ ว่า "หัวหน้า" เธอก็สะดุ้งเหยียดตัวตรงขึ้นทันที

"ท่าทางจะมีคนมาขอรับ"

"เอ๊ะ?"

"เจ้าหญิงอยู่ที่นี้เองหรือพะยะคะ!"

ขณะที่แคลร์กำลังเอียงคอกน้อยๆ อย่างสงสัยก็มีเสียงชาย
สามคนเจือด้วยความร้อใจแว่วมาให้ได้ยิน ทั้งแคลร์และอัลเบิร์ตจึง

รับหันไปพูดคุยด้วยคำพูดออกงาน ปล่อยทลาล็อกที่ให้ลูกเจ็บบุ้ง
โตอยู่บนตักเอาไว้เช่นนั้น

"มีเรื่องอะไรหรือจ๊ะ"

"พะยะค่ะ! ขอภัยที่มารบกวน แต่มีเรื่องด่วนแจ้งเข้ามา
กระหม่อมจึงรีบมาจากปราสาทพะยะค่ะ"

แม้จะยังคงนั่งอยู่เช่นนั้น ทลาล็อกก็ยังมองเห็นว่าชุดเครื่องแบบ
สีขาวปักลายดอกกลีบลีสีทองดูหรูหราซึ่งผู้มาเยือนสวมไม่คุ้นตาเขา
เลย แต่เมื่อได้ยินแคลร์พูดว่า "มาจากหน่วยของครักษ์เหรอ" ด้วย
น้ำเสียงแข็งกระด้างแล้วก็รู้สึกได้ว่าเธอก็ซักสีหน้าเล็กน้อย

ถ้าพูดถึงหน่วยของครักษ์แล้ว หมายถึงว่ามาจากผู้บัญชาการ
สูงสุดที่... เควตซาโกอัลต์สิงอยู่อย่างนั้นรึ!

ในใจเริ่มรู้สึกกังวลและนึกสงสัยขึ้นมา และดูเหมือนว่าแคลร์
และอัลเบิร์ตเองก็จะนึกถึงเรื่องนั้นเช่นกัน

ทหารองครักษ์ที่มาส่งสารก็แจ้งข่าวที่ตนได้รับมอบหมายออกมา
โดยไม่รู้ตัวพวกเขาคิดอะไรอยู่

"จักรพรรดิมีรับสั่งเรียกให้เจ้าหญิงเสด็จกลับปราสาทอย่าง
เร่งด่วนพะยะค่ะ ท่านลูซิโอ ทอเรสที่อยู่ในสภาพหลับไหลเพราะ
อาการป่วยได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว"

หา!?

เป็นไปไม่ได้ ลูซิโอที่เป็นเจ้าชายของอาณาจักรอิลมาเรียใหญ่
นั้น หลังจากข้ามทะเลมายังอาณาจักรนี้เพื่อหมั้นกับแคลร์ได้ถูก
เควตซาโกอัลต์ เทพโบราณซึ่งหลับไหลอยู่ที่แผ่นดินนี้ซึ่งร้างไปแล้ว
แถมเควตซาโกอัลต์ยังสวมรอยเป็นลูซิโอเข้าร่วมการประชุมแกรนเซส
ควบคุมการบริหารอาณาจักร วางแผนที่จะก่อสงครามสุริยันให้เหล่า
ทวยเทพทำการแย่งชิงตำแหน่งสุริยันขึ้นมาด้วย

24 จอมมารพิเลียงเด็กกับเจ้าหญิงอัศวิน 3

สงครามสุริยันจะไม่เริ่มขึ้นหากเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งในสองข้อไม่เกิดขึ้น

หนึ่ง สายเลือดของ 'นักพรตแห่งทูร่า' นักบวชที่ได้รับการเคารพที่สุดในอิลมาเรียเล็กนี้หรือที่เรียกในภาษาอัลที่กันว่า 'ทูร่า' ซึ่งหมายถึงบัลลังก์ของพระเจ้าขาดตอนลง ซึ่งนักบวชในรุ่นปัจจุบันคือเชื้อพระวงศ์ของอิลมาเรียเล็กนี้เอง

อีกข้อหนึ่งคือจะต้องมีการหลังเลือดจำนวนมหาศาลจากการต่อสู้ของมนุษย์ด้วยกันเองเกิดขึ้นในทูร่า

ตอนนี้เราก็กังรูสึกแปลกๆ เควตซาโกอัลด์เป็นอะไรไปกันนะ แต่ก่อนตอนยังพูดคุยนิทสนมก็ยังไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องโหดร้ายเช่นนั้นได้ลงเลยแท้ๆ

สุดท้ายหลังจากเหตุการณ์ต่างๆ ผ่านผ่านไป เควตซาโกอัลด์ก็สูญเสียบอำนาจไปมากและทิ้งร่างของลูซิโอหนีไป แต่ร่างของผู้ที่ถูกกิณวิญญานไปแล้วน่าจะเป็นเพียงซากที่รอความตายอยู่เท่านั้นเอง

"ท่านลูซิโอนะเหรอ! แน่ใจจะไม่ใช่เรื่องผิดพลาดอะไร"

แคลร์เองก็เปลี่ยนสีหน้าไปไม่น้อยเลยเช่นกันเมื่อได้ยินคำของคนส่งสาร แต่คงเพราะคิดแล้วว่าถามไถ่เบียดกับทหารองครักษ์ไปก็รังแต่จะทำให้ถูกสงสัยเท่านั้น เธอจึงตอบรับว่า "เข้าใจแล้ว" พร้อมกับพยักหน้า

"กระหม่อมเตรียมรถม้าเอาไว้ให้แล้วพะยะค่ะ และท่านทอเรสเองก็ต้องการให้ท่านรองหัวหน้าร่วมทางไปด้วยเช่นกัน"

ยั้งฟังยั้งแปลกเข้าไปใหญ่ ทำไมต้องพากระตังอัลเบิร์ตไปด้วย

เมื่อแคลร์หันมาเรียกอัลเบิร์ต รองหัวหน้าผู้ซื่อสัตย์ก็ผงกหัวรับคำทันที จากนั้นแคลร์ก็เบนสายตามาทงทลาล็อค ซึ่งเขาก็

พยักหน้าให้เช่นกัน

ถ้ามีอัลเบิร์ต สังหารเทพที่สามารถทำให้เทพบาดเจ็บและต่อสู้ได้อย่างสูสีไปด้วย ก็คงจะไม่น่าเป็นห่วงอะไรมั้ง เราเองก็ฝากนามไว้กับเคลอนเซียอยู่แล้วด้วย

หลังจากมองส่งแผ่นหลังในชุดทหารทั้งสองไป ทลาล็อกก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ และในตอนนั้นเองที่เขารู้สึกตัวขึ้นมาว่ามีมือของตนยังคงกำแน่นต่อเนื่องจากเมื่อครู่

อะไรนะ

เขารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของเลือดเนื้ออย่างแปลกๆ ในกำมือ จึงคลายมือออกช้าๆ แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยง

"!"

อีกแล้ว ทำไม ทำไมกัน เขานึกขณะที่เหงื่อเย็นๆ ไหลลงมาข้างขมับ

นี่คือ 'อีกเรื่องหนึ่งที่แปลกไป' รู้สึกว่าแรกสุดนั้นจะเป็นกบ ต่อมาก็คือเป็นจิ้งเหลน ส่วนแนวเขารู้สึกตัวขึ้นมาก่อนจะเกิดเรื่องจึงปลอดภัย และไม่ว่าจะเป็นคราวไหนเขาก็ไม่มีความทรงจำขณะนั้นอยู่เลย

บนฝ่ามือมีลูกเจี๊ยบขนสีเหลืองตัวหนึ่งเปรอะเลือดแดงคล้ำถูกบีบจนแน่นิ่งไป

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)